Kulcsár Edmond

naplemente

meleg volt a beton a hátunk alatt
felfelé néztem nem láttalak de mellettem voltál
nem szóltam és te sem szóltál
az ég narancssárga harántjaiból megértettelek
az állomás üres visszhangja hagyta
suttogni a langyos szellőt a füleinkbe
fehér pontok jelentek meg odafent
mosolyogtam és feléd fordultam
nem tudtam hogy te végig engem néztél

Kulcsár Edmond (1998, Nagyvárad) tanulmányait a debreceni bölcsészettudományi karon kezdte, jelenleg a Partiumi Keresztény Egyetem magyar–angol szakának másodéves hallgatója, a LÉK Irodalmi Kör tagja.

buszozunk

most is kifelé nézek
arcod előttem a táj a bepárásodott ablak
homályán keresztül üres mezőn magányos fák
vagyunk várakozva egymásra az idő kopásában
kezem kezedben lenne ha az
útvonaljelző nem nyomná el szavaimat a
meg nem értettség mosolyaiba ahol
mindig is szerettünk elkalandozni
alakjaink kontúrját elveszteni fejedet
vállamra hajtod pihenni a
fárasztó csend terhének viselésében
hogy bizalomba burkolva enyhüljön
a vágy bennem a helyed foglalására
akkor is ha egy ideje nélküled kell buszoznom

távolság

a peronhoz érve elképzeltem
ahogy kíváncsi gyerekként szaladok
a sínek között minden idegen arcot
megvizsgáltam magam körül a hangokat
amik halványan egymásba mosódtak
szétválogattam mint fehéret a színestől
egyiket a lavórba másikat a gépbe
s így maradtál a kettő közt a harmadik
vágány mellett egymagad tekinteteddel
néha megcélozva egy másik világ
állomását ahol két peronnal közelebb

nézünk egymás szemébe a távolság
zakatolásában megérkezett

a vonat

amire vártál hogy eltakarjon

s a fülke homályába temesse jelenléted

egyenlő szárú távozás

A
kiálló
ágak érdesre
simogatták az ablakokat.
Minden kanyar egyenes volt
az üveg mögött. A kabin ajtajaiban
csiripeltek a meglazult csavarok, tükreiben
az ülések végtelen sorainak tere visszhangzott,
a hajlatokban a padló összecsúszott a plafonnal. Minden
döccenő egyre erősebben szorította a bordákat, a fülkék ritmusra
szűkültek az üresség térfogatával, amíg magukba zsugorodva el nem
tűntek a sínek horizonton összeérő hegyes párhuzamában

Eltűnt várakozás

láttuk hogy a fák már virágzanak
innen fentről minden ház kicsit görbe volt
homályos autók zaját mosta el a csönd
te visszahúztad nyakad az önmegtartóztatásba
ott ültünk ketten a domb tetején
én jobboldalt te pedig sehol